

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 977 72 03 53 ULLDECONA	ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 977 57 32 15 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA	L'Antic Molí Restaurant Ctra. Ulldecona a La Sénia, km. 10 Tel. 977 57 08 93 - Mòbil 661 535 187 - BARRI CASTELL (Ulldecona)	Mobles A R N A U Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA
R. GRAU® FERRETERIA INDUSTRIAL I DOMÈSTICA Guifré, 13 - Tel. 977 720 687 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tel. 977 720 620 - Fax 977 721 115 43550 ULLDECONA (Tarragona)	JMS ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel./fax 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (tarragona) e-mail: jmselect@tinet.org	FINQUES 10 Més de 30 anys dins del món immobiliari Tel. 977 57 31 36 agilitat i gestió immobiliària ULLDECONA
 Olga, s.l. Carnisseria AQUÍ, BONA CARN! c/ Major, n° 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carniceriaolga@eresmas.com	Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 43550 ULLDECONA (Tarragona)	INSTITUT DE BELLESA fes goig C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 43550 ULLDECONA	QA SAUCH-VILADOT, S.L. Agents d'Assegurances Assessors i Gestors C/. Mestre Hierro, 5 - Tel./Fax 977 72 00 48 43550 ULLDECONA (Tarragona)
 BLOC PAPERERIA i REGALS Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA	Col·laboració	 Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 - ULLDECONA

Carrossa del CCR a les Festes Majors d'aquest any

VIII CONCURS DE PINTURA RÀPIDA

Í N D E X

	PÀG.
- Editorial	2
- Activitats del CCR.....	3-4
- XXIV Jornades de Teatre de Tardor - Gràcies, Mossèn Ramon	5
- En memòria d'un amic... company... persona de teatre	
- Premiats en el XXV Concurs de Dibuix Ràpid	7
- Premiats en el VIII Concurs de Pintura Ràpida i XV Concurs-Exposició Intercomarcal de Maquetisme	8
- El Grup de Teatre del CCR clausurarà les Jornades amb una obra de Santiago Rusiñol ..	9
- El cisne salvaje.....	10-11
- XXXV Concurs Literari Sant Jordi.....	11-13
- Novetats filatèliques.....	14
- Gastronomia	15
- Racó poètic.....	

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal

Lluc Fernández Tomás

Enriqueta Sales Ferré

Jordi Reverté Vergés

Mª Cinta Caballer Meseguer

Carmen Àvila Terzi

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.

- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.

- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL i RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix:

gràfiques montsià
C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Editorial

Acabades les Festes Majors encetem l'època cultural que més caracteritza a la nostra entitat: les Jornades de Teatre de Tardor.

Quan la revista arribe a les nostres mans ja les tindrem en marxa i per tant, ja haurèrem vist algunes obres de teatre, algunes còmiques i d'altres més serioses. Esperem que siguin del vostre agrat.

També hem preparat un curs de teatre que està previst començar-lo en finalitzar les Jornades. S'hi pot apuntar tota aquella gent interessada en el món del teatre i de totes les edats. Durarà 15 hores, repartides en dos caps de setmana, per tant, com serà curtet, dinàmic i amè esperem que tingue molta participació i sigue del gust de tothom.

JUANJO SANS
President

ACTIVITATS DEL CENTRE CULTURAL RECREATIU

Com és costum del CCR, enguany també va organitzar alguns dels actes de les Festes Majors.

CONCURS DE DIBUIX RÀPID

El dia 26 d'agost a les 10,00 h., un bon grup de nois i noies fins als 14 anys es van reunir a la Plaça de l'Església per participar en el XXXV Concurs de Dibuix Ràpid. Molts d'ells van demostrar les seues habilitats i estem segurs que són futures promeses del dibuix. Els premis als guanyadors es van entregar a la sala de plens de l'Ajuntament, a les 12,00 h., el dissabte dia 2 de setembre. El CCR agraeix la seva col·laboració a "Caixa Tarragona".

XV EXPOSICIÓ-CONCURS DE MAQUETISME INTERCOMARCAL

A la sala d'exposicions de "Caixa Tarragona" es va inaugurar el dia 26 d'agost a les 23,15, una exposició de maquetes en la que es podien veure diferents vaixells, tanques i escenes de guerra, edificis... Totes elles, minuciosament construïdes, ens feien admirar la paciència dels

artistes participants. Els premis als guanyadors es van entregar a la sala de plens de l'Ajuntament, a les 12,00 h., el dissabte dia 2 de setembre.

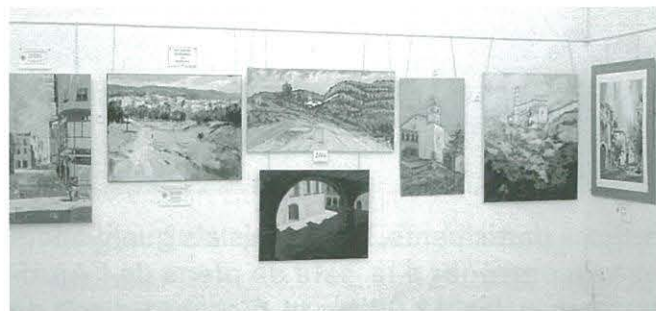
IV MOSTRA FOTOGRÀFICA D'EN RAFEL

A la mateixa sala d'exposicions de "Caixa Tarragona", també vam poder gaudir de les magnífiques fotografies d'en Rafel. Com és habitual, l'artista ens va demostrar la bellesa de les imatges quotidianes: persones anònimes, flors, paisatges i, fins i tot, insectes, plasmats en les seues fotografies, es converteixen en autèntiques obres d'art.

VIII CONCURS DE PINTURA RÀPIDA PER A MAJORS DE 14 ANYS

El diumenge 27 d'agost, pintors de diversos llocs van acudir a participar en aquest Concurs, realitzant pintures de molts diferents indrets d'Ulldecona. Podien participar en diferents categories: oli, acrílic, aquarel·la... Les obres van estar exposades durant tota la setmana a la Casa de la Cultura. A les 18,00 h. es van lliurar els premis als participants guanyadors. El CCR agraeix la seva col·laboració a l'Ajuntament d'Ulldecona.

REPRESENTACIÓ DE "PATAS ARRIBA"

El dimecres dia 30 d'agost al Teatre Municipal "Orfeo Montsià", la coneguda actriu Amparo Moreno ens va fer riure amb aquesta obra que interpreta únicament ella. Un monòleg en el que ens trobàvem reflectits en alguna que altra situació plantejada. Ella ens va demostrar la gran experiència que té com actriu.

XIX DIADA DEL CASTELL

Seguint la tradició, el dijous es va celebrar la diada del Castell, organitzada per la Secció de Muntanya. Nombroses persones es reuniren a les 9,30 a la Plaça de la Diputació per sortir en grup cap al Castell, on el Sr. José Antonio Lázaro Puente, va prendre possessió del càrrec de Comanador. L'acte va ser especialment interessant perquè es van poder veure les últimes obres que s'hi ha realitzat.

DESFILADA DE CARROSSES

El diumenge dia 3 de setembre el CCR també va participar en la tradicional desfilada. Vam presentar una Carrossa plena d'angelets... Tot i que algun d'ells potser s'hagués estimat més fer de dimoniet!

I FESTIVAL DE PLAY BACK

El dissabte dia 9 de setembre, en acabar la processó dels "Farolets" i l'ofrena a la Mare de Déu de la Pietat, al Teatre Municipal es va celebrar el Primer Festival de Play Back. Més de vint joves del nostre poble hi van participar ballant i imitant a cantants moderns: La Oreja de Van Gogh, El Canto del Loco, Michael Jackson, etc... El festival va comptar amb l'actuació del nou grup local "Quart Minvant" que segur que arribarà a tenir grans èxits. Per acabar la festa, Enriqueta Sales, organitzadora de l'activitat, va sortir acompanyada de tots els participants, amb la cançó "Aire de Fiesta" de Karina.

Va resultar una vetllada simpàtica i molt agradable.

XXIV JORNADES DE TEATRE DE TARDOR

Ja podeu trobar a diferents botigues del poble els programes de les Jornades de Teatre 2006.

Enric Mesa n'és el coordinador i està molt il·lusionat pensant ja en les properes Jornades, en les que compliran 25 anys. Tot un esdeveniment!

Les obres que es representaran els diumenges a les 18,30 h. des de l'1 d'octubre fins al 12 de novembre, seran les següents:

- Dia 1 d'octubre: "Celobert" de David Hare, G. de T. Foment Hortenc de Barcelona.
- Dia 8 d'octubre: "Entre tu i jo..." de Manolita Nadal, G.de T. de la Lira de Roquetes.
- Dia 15 d'octubre: "Políticament incorrecte" de Ray Cooney, G. de T. Antifaz, de Barcelona.
- Dia 22 d'octubre: "El coronel ocell" de Hristo Boytchev, G. de T. Quatre per Quatre de Granollers.
- Dia 29 d'octubre: "Mandíbula afilada" de Carles Alberola, G. de T. Llop's Teatre de Reus.
- Dia 5 de novembre: "L'oncle Maso" de José Bertomeu Merce, Cia. Delta Teatre de Deltebre.
- Dia 12 de novembre "Els savis de Vilatrista" de Santiago Rusinyol, G. de T. del Centre Cultural Recreatiu d'Ulldecona.

GRÀCIES, MOSSÈN RAMON!

Aquest estiu hem conegut una notícia que ens ha agafat un tant desprevinguts, per sorpresa: Mossèn Ramon ha de deixar Ulldecona i traslladar-se a Tortosa. El Bisbe li ha confiat responsabilitats encara més grans que la de portar la Parròquia de Sant Lluç. Ell ha estat entre tots nosaltres durant aquests últims set anys, tots l'hem pogut tractar i conèixer bastant bé: ha demostrat que sap estimar tothom, que sap parlar i fer amistat amb gent de tota mena.

La notícia de la seva marxa ens causa dolor perquè ens deixa. Però hem de considerar-la un motiu d'alegria veient en aquesta decisió del Bisbe el reconeixement que es tracta d'un gran sacerdot i una gran persona, que ha acompanyat

Si necessiteu més informació sobre les Jornades de Teatre podeu adreçar-vos als telèfons:

- 977 72 06 82
- 977 57 31 99

En memòria d'un amic... company... persona de teatre

per Pere Sans i Arasa

Els dies passen molt apressa i, encara que paregui una utopia, els anys corren molt més.

Sempre que recordem les obres teatrals, parlem de l'any que vam estrenar l'obra, dels que hi actuaven..., de qui era el director... Però arriba un moment, un any, que diem: ens ha deixat l'amic..., company. En aquest cas, Josep Fonollosa i Sans, més conegut per "Fono", el qui va saber representar tots els personatges com actor, i com a director va saber fer escola d'actors per l'èxit que es tenia en acabar la representació de l'obra i la satisfacció de sentir-nos elegits el seu dia i aplaudits al final.

En rebre la notícia de la mort d'en Fono, encara que coneixíem la seva malaltia, l'impacte ha estat tan gran que a tots se'ns ha fet difícil reaccionar.

Josep Fonollosa i Sans pervenia d'Ulldecona, encara que ell no hi nasqué, sempre va tenir un fort lligam amb el poble dels seus pares; primer per la família que li quedava, l'única: els Millan Sans i els Fonollosa, i després, per haver dirigit "La Pasión de Ulldecona" de Josep M^a. Junyent Quintana durant quatre anys.

L'any 1990 se li va proposar per part del Patronat, el muntatge d'una escola de teatre amb la finalitat de preparar els actors per representar "La Passió" de Jaume Vidal i Alcover.

En aquest període de temps va morir la seva dona Montserrat Qui Sanfeliu, i per a ell va ser un cop molt dur, retirant-se i deixant aparcades moltes coses, entre elles l'escola de teatre, que ja no funcionaria.

Durant els anys que va dirigir "La Pasión de Ulldecona", Fono es va interessar pel grup de teatre del Centre Cultural Recreatiu i com a gran histrió va voler-hi entrar per conèixer aquest món de la faràndula, formant part de l'entitat per la qual es va sentir captivat.

La primera temptativa va ser posar en escena al castell d'Ulldecona, llavors derruït, l'obra de William Shakespeare "Juli Cèsar", en versió de Pemán, en la qual, Fono hauria d'interpretar el personatge principal que ell ja havia posat en escena al castell de Lleida feia uns anys. També volia representar al Calvari "La cabeza de un traidor" i després de diverses temptatives es va fer impossible. Finalment, la vam posar en escena al teatre municipal Orfeo Montsià, en la que Fono va representar el personatge de Tomàs Moro.

La distància de Lleida a Ulldecona era un inconvenient, i més en aquells temps que les carreteres estaven molt malament. No obstant, encara vam posar en escena una altra obra "Los blancos dientes del perro", en la qual Fono va interpretar el personatge principal i, en la que també va intervenir el seu amic l'Albert Llorenç. La col·laboració amb el grup del Centre Cultural Recreatiu, tant en una obra com en l'altra, va ser una experiència molt viscuda pels actors i, fins i tot, pel públic que

omplí el teatre municipal, antic Orfeo Montsià, aplaudint el treball de tots els actors, especialment el dels nou vinguts pel sacrifici que els ha suposat els assaigs per portar a cap l'estrena de l'obra amb un acoblament perfecte.

Uns anys més tard el Centre Cultural Recreatiu organitzà les Jornades de teatre de Tardor i vam tornar a entrar en relació, fent intercanvis d'actuacions entre el nostre grup i el de Lleida. No obstant, quan estrenava una obra de teatre ens avisava i sempre se li va tenir una deferència per damunt dels altres grups.

Quan recordem a Fono no podem deixar de recordar la seva esposa Montse. Era una dona molt simpàtica, d'un parlar molt dolç, d'una gran personalitat. No tenien fills i per a ella el seu marit ho era tot. Sempre ens deia: "no el feu enfadar, és molt bona persona però una mica cridaner; el que passa és que ell pel teatre ho dona tot. Fa tot el que s'hagi de fer, i més, per arribar a que l'obra resulti un èxit; voluntat, interès i ganes de treballar no n'hi falten.

Moltes vegades Montse estava disgustada perquè alguns dels que intervenien en l'obra no el comprenien ni tenien ganes de fer un petit esforç per comprendre'l i començaven un poc maliciosos les crítiques a la seva persona, però com Fono era el que diem gat vell, amb molts anys de rodatge, sempre envoltat de molta gent per la seva trajectòria en la vida teatral, sabia que tot això portava una baixada en els assaigs i, com és molt natural, en l'obra en general. Tot això el feia posar de mal humor i la Montse deia: "en totes aquestes coses sempre hi juga molt l'enveja i si algú no la sap frenar és molt traïdora i crea dins dels grups mals moments".

No obstant, de la preparació d'una obra a l'estrena d'una altra canvia molt tot l'ambient i si les ganes de fer són moltes, en aquest cas el de l'amic Fono, tot s'oblida, perquè el que viu el teatre i sap que té la responsabilitat de la direcció del grup, ha de tornar a la vida imaginària de la nova posta en escena per viure i per fer viure les il·lusions de l'Art de Talia, fins i tot, ni tan sols nota que li passen els dies... els anys... encara que les forces se li acaben, tot ho dona per bo i amb moltes ganes de continuar creant cultura i il·lusions, entretenir amb l'esperança d'ensenyar a petits i grans, actors i públic menys... quan a un li arriba l'hora... I aquesta hora va arribar el dia 31 de juliol per a l'Amic... Company... Persona incansable FONO, 75 anys dedicats al teatre.

DESCANSI EN PAU.

Jean-Paul Sartre escriptor i filòsof francès deia: "Morir no és suficient, s'ha de morir a temps".

PREMIATS EN EL XXXV CONCURS DE DIBUIX RÀPID

Reunit el Jurat qualificador del XXXV Concurs de Dibuix Ràpid, format per Eva Agasa Balagué, Mario Nofre Maiz i Juan José Sans Forcadell, acorden per unanimitat atorgar els següents premis:

Categoria A (fins a 5 anys)

Primer premi Lara de la Orza García
Segon premi Àngela Elies Antich
Tercer premi Judith Casanova Costa
Accèssit Dèlia Longoni Cabañas
Accèssit Sílvia Ferré Pérez

Categoria B (6-7 anys)

Primer premi Clara Longoni Cabañas
Segon premi Paula Riba Bel
Tercer premi Enric Simó Queralt
Accèssit Anna Gutiérrez Fonollosa
Accèssit Alba Roig Muñoz
Premi al Soci Miquel Pla Forcadell

Categoria C (8-9 anys)

Primer premi Ariadna Ciurana Marco
Segon premi Iván Ciurana Marco
Tercer premi Sergi Simó Queralt
Accèssit Paula Obiol Roig
Accèssit Alba Martínez Tallada

Categoria D (10-11 anys)

Primer premi Eduard Peset Urgillés
Segon premi Laura Paredes Fortuny
Tercer premi Lia de la Orza García
Accèssit Yassin El Gaoual
Accèssit Sandra Gauxachs Sanz
Premi al Soci Anna Elies Antich

Categoria E (12-13 anys)

Primer premi Maria Obiol Roig
Segon premi Aida Ferré Tomás
Tercer premi Nàdia García Lloveres

Categoria F (Més de 13 anys)

Primer premi Anna Forcadell Geira

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
ALBARANS, FACTURES
I TOT TIPUS D'IMPRESSOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS.
PAPER FOTOCOPIADORA

 **gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

E-mail: graf.montsia@terra.es

PREMIATS EN EL VIII CONCURS DE PINTURA RÀPIDA

Reunit el Jurat qualificador del VIII Concurs de Pintura Ràpida, format per José Córdoba, Eva Belagué, Montserrat Marín, Mario Nofre, Sergi Ramírez i Miquel Fusté, acorden atorgar els següents premis:

MODALITAT OLI-ACRÍLIC

Primer premi donat per l'Ajuntament d'Uldlecona, a:
- **Miguel Carlos Montesinos Aragonés**

Segon premi donat per R. Grau, s.l., a:
- **José Arnau Belén**

Tercer premi donat per Castell Seguros, a:
- **Juan Antonio Alciner Pérez**

Quart premi donat per Montsià-Ràdio T.V., a:
- **Víctor Cardells Tatay**

Cinquè premi donat per Caixa Tarragona, a:
- **Eduard Calduch Forastero**

Sisè premi donat per Hotel-Restaurant Bon Lloc a:
- **Joan Josep Pérez Garbó**

Premi local donat per Producmon, a:
- **Desert**

MODALITAT AQUAREL·LA

Primer premi donat per "La Caixa", a:
- **Carlos Ballestero**

Segon premi donat per Lagrama, s.l., a:
- **Jordi Verdés Sans**

Tercer premi donat per Cafè Feliu, a:
- **Josep Rollán**

Quart premi donat per Inmar Stone Group, a:
- **Francesc Puell Mela**

Cinquè premi donat per Caixa Tarragona, a:
- **Josep López Moreno**

Sisè premi donat per Jordi Reverté Vergés, a:
- **Justino Ruiz Serrano**

MODALITAT LLIURE

Primer premi donat per Mobles JJP s.a.l., a:
- **Miguel Carlos Montesinos Aragonés**

Segon premi donat per Mª Cinta Valls Millán, a:
- **Antonio Subirana**

Tercer premi donat per Coop. San Alfonso, a:
- **Danilo Vázquez**

PREMIATS EN EL XV CONCURS-EXPOSICIÓ INTERCOMARCAL DE MAQUETISME

Reunit el Jurat qualificador del XV Concurs-Exposició Intercomarcal de Maquetisme, format per Fernando Guarch Bordes, Jordi Raga Carrillo, Mª Cinta Valls i Juan José Sans Forcadell, acorden per unanimitat atorgar els següents premis:

Categoria A: MODELISME NAVAL

Primer premi J. Antonio Trallero Mariano

Segon premi Javier Segarra

Accèssit Rubén Llorach Sansano

Categoria B: MODELISME PLÀSTIC

Primer premi Òscar Ebrí Casola

Segons premis Josep Rodríguez Banasco i
Javier Segarra

Categoria C: MODELISME DINÀMIC

Primer premi Miguel Anillo

Segon premi Joaquín Marzá Llorach

Accèssit J. Antonio Trallero Mariano

Categoria E: DIORAMES

Primer premi Ferran Campi

Segon premi Jordi Raga Carceller

Finalment, el jurat qualificador acorda atorgar en la Categoria Especial un primer premi per a Julio Sansano Roca i un premi especial a la participació per a David Cifuentes Román.

EL GRUP DE TEATRE DEL CCR CLAUSURARÀ LES JORNADES AMB UNA OBRA DE SANTIAGO RUSIÑOL

SANTIAGO RUSIÑOL

Si no hi ha clàssics, tampoc hi ha consciència col·lectiva.

No hi pot haver sintonia entre generacions si no compartim mites comuns, algunes figures que ens representin, alguns episodis que ens conformin.

Emili Teixidor

Santiago Rusiñol va néixer a Barcelona l'any 1861, fill d'una família d'industrials tèxtils, però com la seva manera de pensar era molt diferent, la vida no li va ser gens fàcil. El seu caràcter alegre, la simpatia a flor de pell i la seva bonhomie li van donar una personalitat indiscutible per a passar a la història encara que ell no ho busqués.

Diuen que en els últims moments de la seva vida, amics i familiars que li feien companyia, estaven tristos i amb les llàgrimes als ulls. Ell, que els estava observant, en un moment de lucidesa els va dir: "Escolteu, perquè esteu tristos i a punt de plorar?, si aquí l'únic que s'està morint soc jo".

Santiago Rusiñol va ser un nòmada, la seva bonhomia el portà a visitar diversos països en busca del vertader art, d'un ideal dins de la llibertat ben entesa i en contra del positivisme materialista de les classes altes, i va saber viure i convida amb tots aquells amb qui va tenir un tracte especial. Pensem que va ser un gran pintor d'una sensibilitat viva i penetrant, periodista prolífic, escriptor, dramaturg i poeta.

De les seves obres de teatre representades pel CCR, una de gran èxit pels anys setanta o setanta-cinc fou "L'auca del senyor Esteve". Aquesta obra, primer la va escriure com a novel·la l'any 1907. D'un caire modernista i molt ambiciosa, no va ser representada com a obra teatral

fins al 1917, però un poc maquillada.

"Els savis de Vilatrista", que representa enguany el CCR a les Jornades de Teatre de Tardor, és una crítica sobre els costums de l'època. L'autor, amb un humor molt fi, dona a conèixer el desfasament que porten la part de la burgesia més intel·lectual i els científics, anomenats a l'obra "savis", en la seva vida privada i social. A més, dona un toc d'atenció en defensa de lo tradicional, però introduint el modernisme en contrast amb el dirigisme noucentista, la poesia en contrast amb la prosa, la imposició familiar, a poder elegir cadascú el seu futur dins d'unes regles morals.

Els actors del CCR, en l'estrena d'aquesta obra procurarem que la vetllada siga molt amena perquè veient l'obra es pugui comprendre a l'autor, la seva manera de pensar, i també, els que pensaven diferent. Ensem, retre-li un homenatge en el 75è aniversari de la seva mort ocorreguda el 13 de juny de 1931, recordant-lo perquè no passi a l'anonimat com tants grans escriptors de casa nostra que ens han deixat un gran llegat en l'art de Talía.

Natros no fem més que aportar el nostre gra de sorra. "La vida de l'ànima humana a l'escenari", perquè el poble que oblidat és el poble dels pobres d'esperit.

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

El cisne salvaje

Cuento que les contaba a Vicenta Calduch Garrit su bisabuela Andrea

Había una vez en Bagdad un rey muy guapo. Él daba las órdenes muy adecuadamente, pero casi nunca se cumplía lo que él había mandado.

Una noche decidió salir disfrazado para mezclarse entre la gente y saber qué se decía por la ciudad. Yendo por la calle oyó a tres muchachas jóvenes que hablaban y se acercó para escucharlas.

- A mí me gustaría casarme con el cocinero del rey, ¡qué comidas tan buenas debe saber hacer! - Decía una.

- Pues a mí, con el pastelero. Debe hacer unas pastas riquísimas. - Comentaba otra.

- A mí me gustaría darle un hijo al rey y que fuera tan guapo como él. - Añadió la más joven de las tres.

A la mañana siguiente el rey las mandó llamar a palacio. A la mayor le dijo:

- ¿Tú quieres casarte con mi cocinero?

- Ella, avergonzada, le contestó que sí.

- Pues te casarás con él. - Dijo el rey.

- ¿Y tú querías casarte con mi pastelero?

- Le preguntó a la segunda.

- Sí, Majestad. - Contestó la chica.

- Pues te casarás con él. - Le dijo

- Y... ¿tú querías darme un hijo?

- Le preguntó a la más joven.

- Pues me casaré contigo.

Las tres bodas se celebraron juntas con una grandísima fiesta.

La esposa del rey de Bagdad era una excelente persona y le dio un hijo. Pero sus hermanas empezaron a tener celos de la joven reina. Cada una pensaba que, de haber dicho que quería dar un hijo al rey, ahora sería ella la reina.

Pasó un tiempo y el rey de Bagdad tuvo que marcharse a la guerra. Las hermanas de la reina la cogieron a ella y a su hijo, los metieron en un barril y los tiraron al mar. El barril flotaba de aquí para allá hasta que un temporal lo llevó hasta una isla remota, donde pudieron salir del tonel. Aquella era una isla fantástica, guardada por cuarenta soldados que de día vestían de oro, y cuarenta soldados que por la noche vestían de plata. Cuando el príncipe creció, los habitantes de la isla le proclamaron rey entre vítores y alegría.

Pasado un tiempo llegaron a la isla unos marineros. El joven rey se interesó por ellos y les preguntó a dónde iban.

-Vamos camino de Bagdad. - Le dijeron.

- ¡Quién pudiera ir! Presentad mis respetos al rey de Bagdad y decidle que venga a visitarme, que será bien recibido.

El rey, muy triste, contemplaba un lago. Entonces un cisne le preguntó:

- ¿Por qué estáis tan triste, mi rey?

- Porque me encantaría poder ir a Bagdad.

El cisne convirtió al rey en un moscardón, y así pudo ir volando hasta la nave y viajó escondido en un agujero del palo del barco.

Cuando llegaron a Bagdad, los marineros fueron a ver al rey y el moscardón entró con ellos volando y escondiéndose en el salón. Los marineros explicaron al rey de Bagdad que habían estado en una isla guardada por cuarenta soldados que de día vestían de oro, y cuarenta soldados que por la noche vestían de plata. También le dijeron que el rey de la isla le presentaba sus respetos y le invitaba a visitarle.

- Sí. Me gustaría ir a verlo. - Dijo el rey de Bagdad.

Para desviar su curiosidad hacia otro lugar, la hermana de la reina le dijo:

- Bah! En otro sitio hay una ardilla que convierte el fruto de la nuez en oro y su cáscara en esmeralda.

El moscardón, enfadado porque la hermana de la reina intentaba engañar a su padre, le picó con todas sus fuerzas y se marchó volando hacia su isla.

Cuando llegó a su isla se convirtió de nuevo en rey y, poco tiempo después, viendo que su padre, el rey de Bagdad, no venía a visitarle, volvía a estar triste. Así que el cisne volvió a preguntarle:

- ¿Por qué estáis tan triste, mi rey?

- Porque me gustaría tener una ardilla que convirtiera el fruto de la nuez en oro y su cáscara en esmeralda.

El cisne le dijo:

- No te preocupes. Esa ardilla es mía y yo te la regalaré.

Un día, estaba el rey entretenido con su ardilla y de nuevo llegaron los marineros. Él les enseñó la isla y también la ardilla y les preguntó hacia dónde iban.

- A Bagdad. - Respondieron ellos.

- ¡Quién pudiera ir! Presentad mis respetos al Rey de Bagdad y decidle que venga a visitarme, que será bien recibido. - Dijo el joven rey.

Cuando los marineros se marchaban el rey de la isla volvió a entristecerse y el cisne le preguntó:

- ¿Por qué estáis tan triste, mi rey?

- Porque me encantaría poder ir a Bagdad.

El cisne convirtió al joven rey en abeja y así pudo ir volando hasta la nave y viajó escondido en un agujero del palo del barco. Cuando llegaron a Bagdad fueron a visitar al rey y le explicaron que habían estado en una isla en la que había una ardilla que convertía el fruto de la nuez en oro y su cáscara en esmeraldas. Le transmitieron los respetos del rey de la isla y su invitación.

La hermana de la reina, rabiosa, volvió a intentar distraer la atención del rey de Bagdad:

-Bah! Eso no es nada. En otro sitio hay una princesa muy hermosa con los cabellos de oro.

La abeja, enfadada porque la hermana de la reina intentaba engañar a su padre, le picó con todas sus fuerzas y se marchó volando hacia su isla.

Una vez en la isla, convertido de nuevo en rey, seguía triste y el cisne le volvió a preguntar:

- ¿Por qué estáis tan triste, mi rey?

- Esta vez no podrás complacerme. Quiero conocer a una princesa que tiene los cabellos de oro y es muy hermosa y casarme con ella.

Entonces el cisne desapareció zambulléndose y... ¡de en medio del lago salió un salto de agua y apareció la princesa de cabellos de oro!

- Estaba encantada en forma de cisne y solo podía desencantarme la persona que se enamorara de mí sin saber mi condición. Ésta es mi isla. Yo soy su princesa.

Cuando llegaron por tercera vez los marineros, el rey de la isla les encargó que transmitieran la invitación a su próxima boda al rey de Bagdad. Éste, acompañado por toda la aristocracia, acudió por fin a la isla donde reinaba su hijo. Y allí se encontró con su esposa, a la que creía desaparecida para siempre y se alegró muchísimo.

simo. Nunca se había querido casar de nuevo porque jamás podría olvidarla. Ella le dijo:

- Este rey que ves aquí es tu hijo, el príncipe de Bagdad. Cuando llegamos a esta isla le proclamaron su rey.

Cuando las hermanas de la reina vieron que ella era la madre del rey de la isla, desaparecieron para siempre, como si la tierra se las hubiese tragado.

El rey de la isla y su princesa de cabellos de oro se casaron y vivieron felices el resto de sus días.

XXXV CONCURS LITERARI SANT JORDI

A continuació publiquem les redaccions guanyadores de les categories A, B i la primera part de la D, recordant-vos que els treballs no han estat corregits ni modificats, es publiquen tal com es van escriure.

Categoria A:

LA NENA BONA I LA NENA MALA de Simina Alexandra Crisan

Hi havia una vegada una casa molt pobra i vivien una família que no tenien menjar, la nena mala sempre li donava la raó a la mare. L'altra era més bona i sempre ajuda a tots dos la mare i el pare un dia la mare i la nena mala van dir, no podem viure tots em de marxar un dels familiars, la nena mala va dir que marxí ella, la meva germana i la van fer fora a la nena bona va anar per el camí, va trobar un gos ferit i el gos va començar a parlar i li va dir: Tú nena tan bona i dolça em podries curar: Si et curaré.

La nena va continuar davant i es va trobar un pomer i li va dir: Tú nena, que ets tan guapa em pots treure tots els cucs. La nena va començar a treure tots els cucs i va continuar el camí i va trobar una font i li va dir: Tú nena guapa em podries agafar totes les aranyes i les teles de damunt. I la nena sense cap dupte va començar a treure totes les teles de aranyes, va continuar el camí i va trobar un forn i li va dir: Tú nena tan guapa i dolça em podries treure tota la pols i la nena ho va fer i és va trobar una casa i dins va vore una dona molt vella i li va dir la dona: Jo m'en aniré a missa mentre que tú em faràs unes galletes i la nena va començar a fer les galletes i la dona va venir de missa i va menjar les galletes i li va dir: ves dal a les golfes i agafa una caixa i emporta-té-la la nena va

pujar i va agafar la caixa més petita i va vaixar i sen va anar pel camí es va trobar el forn i estava esperant unes galletes boniques i després es va trobar la font i hi havia unes copes de plata i com que tenia set se les va veure i es va trobar l'arbre amb unes pomes dalló més enriquidores i en va agafar dues, després es va trobar el gos que portava una pulsera d'or i va aribar a casa i van obrir la caixa ella i el seu pare i van trobar or i riqueses i les altres van morir.

Categoria B: LA CAPUTXETA VERMELLA, EN VERSIÓ MODERNA d'Alba Sauch Labernia

Bé, tots coneixem la història de la Caputxeta Vermella, però, ara l'explicaré en la versió moderna, de quan va anar a la ciutat. La Caputxeta Vermella era un estudiant d'institut, molt entremaliada, i sempre que tornava cap a casa li feia la punyeta a un llop. Aquell llop, ja n'estava tip, i va decidir venjar-se. Van anar al bosc, va cridar a la tribu de llops, i li van preparar una emboscada a la Caputxeta. L'endemà la Caputxeta ja estava preparada per a pegar al llop, però, quan es va veure aquell munt de llops, va veure que no podia. Estava perduda, ja no sabia que fer. Però de cop, va aparèixer la seva àvia, amb un bastó, i va pegar a tota la tribu de llops, els llops es van escapar a corre-cuita. Al cap de poc, però, els va vindre la policia per dir-los que tenien una multa, perquè, aquells llops estaven protegits per un grup ecologista. Des d'aleshores la Caputxeta Vermella ja no es dedica a fer la punyeta als llops, està massa escarmentada. Ara, ja ho sabeu, abans de pegar a un llop penseu-vos-ho, perquè poden estar protegits per un grup ecologista.

Categoria D: REINES DE DIAMANTS (1ª part)

de Josep Lluís Delpech Valle

- Despulla't.

Núria Vilarrolla obeí i començà a descordar-se la brusa.

Davant d'ella, asseguts en un sofà, hi havia l'home que li havia donat l'ordre de despullar-se i la Bàrbara, l'amiga que l'havia recomanada.

L'home era ros i ben agraciat, devia de tenir més de trenta anys i menys de quaranta. Mentre fumava un cigar fi, els seus ulls blaus no apartaven la vista d'ella.

La Bàrbara també la contemplava mentre es despullava, i de tant en tant mirava de cua d'ull a l'home, volia saber quina reacció li causava el cos de la Núria; però el ros no deixava entreveure res; només mirava i fumava.

La Núria ja s'havia tret tota la roba, només li quedaven les calces i els sostenidors.

- M'ho trec tot? - preguntà.

- Sí - contestà la Bàrbara.

Sense vacil·lar es desbordà i es tragué els sostenidors, després s'abaixà les calces i se les tragué.

L'home aixafà el cigar fi al cendrer que hi havia a la tauleta davant seu i s'aixecà.

Lentament s'acostà a la Núria, i resseguí tot el seu cos amb la vista.

Era el cos d'una dona jove, tenia vint-i-sis anys. Els seus pits eren rodons i fermes, un xic grans. La pell era blanca. Tenia uns ben tornejats malucs i unes bones cuixes. El pèl púbic formava un triangle petit del mateix color que els cabells negres que li queien en rinxols pel front i la nuca. La seva alçada era mitjana. I els seus ulls foscos no deixaven de seguir els moviments de l'home.

- Be, Erik, què et sembla? - digué la Bàrbara, aixecant-se i acostant-se a ells.

- Podria servir. - contestà l'home.

El ros s'acostà més a la Núria i li preguntà:

- Et fan por les altures? Pateixes vertigen?

- No. Per què?

- Les preguntes les faig jo, tu solament limita't a constestar.

Acotà el cap i restà callada.

Erik li féu una darrera ullada per tot el cos i després digué:

- Ja pots vestir-te.

Es posà les calces i la Bàrbara li ajudà a cordar-se els sostenidors.

Quan s'acabà de vestir, no trigà gaire, ja que no duia gaire roba, només una brusa i una minifaldilla, l'home li indicà que s'assegués a la butaca que hi havia a l'altra banda de la tauleta.

Un cop s'assegué, creuant les cames i deixant veure la cuixa esquerra, Erik digué:

- Veig que tens una bona figura i que no portes cap tatuatge. Si n'haguessis portat, per petit que hagués estat, després de vestir-te t'hagués fet fora d'aquí. No m'agraden les dones tatuades; me'n fan fàstic. A més, per a la feina que has de fer, convé que tinguis el cos net. Saps el que vull dir?

- Sí. - contestà la Núria -. Que m'oblidi dels tatuatges. Però pots estar tranquil, a mi tampoc no me n'agraden. Les dones que els porten, semblen meques barates, per

molt decents que siguin.

- Ja veig, que ens entendrem bé, tu i jo. - digué el ros dibuixant un petit somriure.

- Si volies saber si anava tatuada, no calia que m'haguessis fet despullar, només m'ho haves d'haver preguntat.

- ja ho sé. Però jo no perdo mai cap ocasió per veure el cos nu d'una dona bonica. I tu tens un cos força bonic.

- Gràcies.

- Ja et deia jo que la Nuri era una noia molt maca. - digué la Bàrbara.

- Tu també ho ets. - digué l'Erik, adreçant-li una mirada i un somriure a la dona que seia al seu costat.

La Bàrbara era una mica més gran que la Núria, tenia trenta anys. Tenia el cabell tenyit de ros platí que li queia per les espatlles. També tenia una bona figura. I en aquell moment estava asseguda igual que la Núria, deixant veure una cuixa que sortia de la seva minifaldilla.

- Bé. -féu l'Erik-, deixem-nos de compliments. Sóc aquí, a Barcelona, per fer una feina. I per dur-la amb èxit, necessito dues noies joves i maques, i que no tinguin por a les altures.

Les dues dones el fitaren, no entenien res.

La Bàrbara havia conegut l'Erik en un night club. Va veure que era un home atractiu i ben vestit, i possiblement amb una cartera plena de bitllets. Era el client que tota noia desitjava.

D'esprés d'entaular conversa i prendre algunes copes, se'n va anar al pis de Pedralbes on ara eren. Però quan la Bàrbara es va començar a posar afectuosa, ell li va dir que volia una altra noia més. La Bàrbara va trucar per telèfon a la Núria, i aquesta s'hi va presentar en menys d'una hora.

- T'he estat vigilant durant algun temps -digué l'home-. Ho sé tot de tu, Bàrbara. Ets una model fracassada que exerceixes la prostitució pels night clubs. Un client teu em va parlar de tu. Per això em vaig deixar caure per on treballes. Bé, ara vull saber la història de la Nuri.

Les dues dones es posaren dempeus. I amb un posat furiós, digué la Núria:

- Qui dimonis ets tu! Què vols saber de mi!

- Només vull saber amb qui em jugo els calés. I m'hi jugaria el que vulguis, a què estàs en un trencacolls. Generalment les noies que fan -diguem-ne- aquest ofici, sempre van en parella si cerquen els clients als night clubs. Tu no anaves amb la Bàrbara quan m'ha demanat foc, per què? T'ha trucat des d'aquí.

Les dues dones intercanviaren un esguard de por. Després, la Núria digué:

- T'envia el Toni?

- No conec cap Toni. Qui és?

- Crec que hauríem de confiar en ell, Nuri. Necessites ajuda, i em sembla que l'Erik te la pot donar. Mira quin pis té.

Tots tres recorregueren amb la vista l'estança on eren. Era un menjador ampli, amb mobles cars, amb una petita barra ben assortida d'ampolles de licor, un equip d'alta fidelitat, que en aquells moments emetia un suau blues, i un televisor de pantalla plana.

- Sí, aquest paio sembla que té una cartera ben grossa. Suposant que aquest pis sigui seu.

- No és meu el pis. Me l'han llogat. Però hi hauria molts de diners per a vosaltres, si em conveneu que us puc

ficar en el negoci que m'ha portat a Barcelona. Parla'm amb sinceritat, i no te'n penediràs.

La Núria es tornà a seure a la butaca.

- Necessito una copa.

L'Erik féu un senyal a la Bàrbara, i aquesta s'adreçà a la barra i preparà un whisky amb gel.

- Té -digué la rossa platí, donant-li el got a la seva companya.

- Gràcies -féu la Núria, portant-se el got als llavis.

Després de fer un glop, digué:

- El meu maldecap es diu Toni Ortiz. És un macarró de quatre rals amb pretensions de peix gros. - La noia callà un instant, fitant l'Erik, però aquest no féu cap gest ni dibuixà cap expressió al seu rostre. Havia encès un altre cigar fi i fumava, deixant anar petits núvols al sostre. Bé, jo era una de les seves noies, i l'he deixat plantat. Em va enganyar.

Begué un bon trago, i agitar els glaçons que hi havia al got.

- Com tu molt bé has dit abans, les noies que treballen pels night clubs anem en parelles. Jo era la parella de la Bàrbara. Però una nit vam conèixer en Toni. Semblava un client. Anava amb uns altres païos. I després de prendre unes copes, em va portar a un pis, on vam organitzar una festa. Ens van pagar força bé. Al cap d'unes setmanes, es va tornar a presentar. Ens va dir a què es dedicava. Que tenia un club de carretera, i que necessitava dues noies que li ajudessin a portar el negoci. Que nosaltres no ens havíem de ficar al llit amb els clients, només controlar les altres noies. Fer que penquesessin, i que els homes quedessin contents dels serveis. Ens va prometre una bona participació en el negoci, a més d'un diner fix cada mes. -s'acabà el whisky i deixà el got a la tauleta-. La Bàrbara no va acceptar, però jo sí. Malauradament sí.

- La seva oferta era massa bona, i no em vaig creure res -digué la Bàrbara-. La seva cara em deia que era un mentider i un paio perillós. Dels que contra menys tractes tinguis, millor. Vaig tractar de convèncer la Nuri de què no se n'anés amb ell, però no em va escoltar.

- Bé -feu la Nuri-, ara ja és massa tard per a lamentacions. He pagat amb escreix el meu error. Em va posar a treballar en les mateixes condicions que les altres noies. Era la responsable d'elles, però m'havia de ficar al llit amb qualsevol client. Ja fos un vell, un porc, o qualsevol mena de paio fastigós. -Deixà anar un sospir i continuà-. Quan em vaig rebel·lar, i li vaig dir que me n'anava, el malparit em va pegar i em va humiliar davant de les altres noies.

- Què et va fer? -preguntà l'Erik.

- És molt desagradable. Em va obligar a treballar en vídeos pornos. Amb homes i dones, tots barrejats.

- Bé, continua -ordenà el ros.

- Un dia, vaig poder engalipar un client. Un paio amb mala consciència. I gràcies al seu ajut, vaig poder fugir del club. Un cop a Barcelona, vaig anar a veure la Bàrbara. I ella, que és una bona amiga, m'ha recollit.

- Una ximple, és el que sóc -espetegà la Bàrbara-. T'hauria d'haver deixat tirada en mig del carrer. Per haver-me deixat penjada. No he trobat una altra companya; i me n'ha costat molt, de trobar bons clients.

- Molt bé, noies, no és ara el moment de fer-se retrets -digué l'Erik-. I ara, que passa amb aquest Toni?

- Suposo, que a hores d'ara m'estarà buscant. Voldrà fer un escarment amb mi. Castigar-me davant les altres noies. Acollonir-les, perquè se'ls tregui del cap la idea de deixar-lo. Per això m'he espantat, quan has dit que haves estat vigilant la Bàrbara. Pensava que eres un dels seus pinxos.

- No tinc tractes amb proxenetes -digué secament el ros.

- Bé, ara ja saps la nostra vida, Erik. Què vols de nosaltres? -preguntà la Bàrbara. I què és això del vertigen? A mi també em vas preguntar si en patia.

- Us vull proposar un negoci.

Les dues dones el fitaren amb un posat neguitós.

- No feu aquesta cara, noies. Aquest negoci no té res a veure amb el vostre. Ara per ara, no us puc donar gaires explicacions. Primer he d'estar segur si serviu per a la feina que heu de fer. Passarem uns dies a la muntanya, per conèixer-nos. Si no serviu, us donaré vuit-cents euros a cadascuna. Si serviu, aquest negoci us pot fer guanyar a cada una -pel cap baix- uns cinc-cents mil euros; potser uns sis-cents mil.

Totes dues posaren uns ulls com taronges i deixaren anar un xiulet.

- Això són molts calés -digué la Núria- No ens pots dir res d'aquest negoci o del que hem de fer nosaltres?

- No. Haureu de confiar en mi. Sé que en el vostre ofici, no és bo fiar-se dels homes, però amb mi haureu de fer una excepció. Què me'n dieu?

- Jo em fio d'ell -digué la Bàrbara-. No només perquè sigui maco, sinó perquè és estranger; i la púrria d'aquí, la gentussa com el Toni, no té prou categoria per relacionar-se amb gent amb tanta classe com l'Erik. Pots comptar amb mi.

- I jo també em fio de tu -digué la Núria-. L'altra vegada no li vaig fer cas, i em va anar malament. Ara em refio de la seva intuïció. Per cert, Erik, d'on ets? Suposo que això sí que ens ho pots dir?

- Sóc flamenc. De Bruges.

- Ah, belga -féu la Bàrbara.

- M'estimo més que em diguin flamenc, que no pas belga.

- Tampoc no tens pinta de bruixa -digué la Núria deixant anar una rialla.

- Suposo que ho dius pel nom de la meua ciutat -féu l'Erik-. Bruges és una mala traducció. El nom de la ciutat és Brugge, que va del neerlandès "brug", que vol dir pont. Bé, però no parlem ara de nacionalitats ni de temes lingüístics. Celebrem la nostra associació.

El flamenc s'acostà a la barra i preparà tres whiskys amb gel.

Les noies agafaren els seus gots i començaren a beure.

- Només heu vist aquesta estança d'aquest pis. Què me'n diríeu, si us ensenyo un dels dormitoris? El que té el llit més gran.

- Que és una estupenda idea -digué la Bàrbara.

La Núria dibuixà un somriure maliciós i digué:

- Ara torno a despullar-me jo -com abans- o em despulla ella, o em despullen tu?

L'home agafà les dues dones per la cintura i digué:

- Anem al dormitori, a veure què passa. -Tots tres esclataren a riure. Després, el flamenc les conduí fora del menjador, cap a un dels dormitoris del pis.

CONTINUARÀ...

Mesos maig/juny

JUVENTUD Y DEMOCRACIA. 2006

Fecha de emisión: 23 de Mayo de 2006.

Procedimiento de impresión: Huecograbado.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.

Valor postal: 0,78 euros.

Tirada: 1 millón.

Amb l'emissió d'aquest segell es commemoren els 100 anys de les Joventuts Socialistes a Espanya, un segle d'activitat de l'organització juvenil en el qual els joves socialistes han participat en canvis i processos socials i polítics ocorreguts al nostre país durant aquest període. El segell reproduceix la silueta del rostre de dos joves al costat de l'estrella del centenari.

ESPAÑA 2006.

EXPOSICIÓN MUNDIAL DE FILATELIA 2006

Fecha de emisión: 29 de Mayo de 2006.

Procedimiento de impresión: Huecograbado.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.

tamaño de la hoja bloque: 78 x 105 mm.

Valor postal: 0,78 euros. Tirada: 600 mil.

Del 7 al 13 d'octubre es celebra a la ciutat de Màlaga l'Exposició Mundial de Filatèlia Espanya 2006. Amb aquest motiu, el passat dia 29 de maig es va emetre un full bloc de correus commemoratiu amb el lema "La mar de sellos".

El full bloc que s'emet reproduceix el cartell anunciador de l'exposició, dissenyat per l'Estudi Jesús Sánchez.

FIESTAS POPULARES. SAN PEDRO Y SAN MARCIAL

Fecha de emisión: 5 de Junio de 2006.

Procedimiento de impresión: Huecograbado.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.

Valor postal: 0,29 euros.

Tirada: 1 millón.

Dintre de la sèrie Festes Populars, el dia 5 de juny es va emetre un segell de correus dedicat a les Festes de Sant Pere i Sant Marcial de la localitat d'Irún. El segell reproduceix el quadre realitzat pel pintor Gaspar Montes Iturriz per al cartell anunciador de les festes de 1951.

ARQUITECTURA

Fecha de emisión: 8 de Junio de 2006.

Procedimiento de impresión: Huecograbado.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Tamaño del sello:

40,9 x 28,8 mm. y 28,8 x 40,9 mm.

Valor postal: 0,41, 0,78, 2,33 euros.

Tirada: 1 millón.

Segell de 0,41 euros dedicat a la *Biblioteca Depósitos del Sol* (Albacete), edifici circular que alberga el Dipòsit de llibres, Centre de Documentació, Mediateca, Fonoteca i Videoteca.

Segell de 0,78 euros dedicat a l'*Auditorio Alfredo Kraus* (Les Palmes de Gran Canaria), obra de grans dimensions construïda sobre roca volcànica per l'arquitecte Oscar Tusquets.

Segell de 2,33 euros dedicat a l'*Estación de Autobuses* (Casar de Cáceres) obra de l'arquitecte extremeny Justo García Rubio.

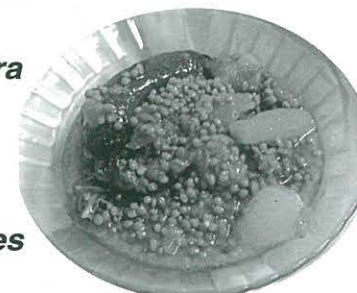
GASTRONOMIA

OLLA DE GENTILLES

per Vicent Guimerà Sales

INGREDIENTS:

- *Gentilles seques*
- *Ceba*
- *Tomaca madura*
- *Dent d'all*
- *Pastenaga*
- *Pataca*
- *Bledes fresques*
- *Oli d'oliva*
- *Llorer*
- *Botifarra seca o ós de pernil*
- *Aigua*
- *Sal*

Elaboració:

Netejarem les verdures i les tallarem (la patata a daus, la pastenaga a rodanxes, les bledes a dit i la dent d'all per a pelar). Agafarem les gentilles seques i les passarem per tres aigües dins d'un colador. Després posarem les gentilles i els altres ingredients en una olla i ho cobrirem tot en aigua gelada. Ho deixarem coure a foc molt lent durant una hora. Per saber si les gentilles estan cuites, se'n treu una i es mossega. Si està tova vol dir que l'olla ja està preparada. Només cal tirar un grapat d'arròs si s'ha de menjar lo plat de seguida, i si és per menjar-se l'endemà és millor posar un grapat de fideus. Si li tireu l'arròs es deixa coure durant quinze minuts a partir del primer bull. Si heu tirat pasta, només en lo foc apagat ja es couran. Sobretot que no falte lo condiment més agraït, la sal.

Racó poètic

ALTRES CANÇONS ENCARA

A UNA JOVE QUE EM DONÀ UNA ROSA

Un altre cant encara,
 rosa dels meus jardins,
 fontana d'aigua clara
 amb murmuris de pins.

Una altra sonatina,
 origen del meu estre,
 flairosa clavellina
 de la meva finestra.

Una atra breu romança
 estrella dels meus dies,
 aurora d'esperança
 brollar de melodies.

Una altra barcarola,
 companya del viatge,
 no navegueu tan sola,
 preneu-me, a mi, per patge.

La rosa que m'has donat
 la servo en el meu armari
 com un tresor amagat
 a dintre d'un relicari.
 Una flor damunt del pit
 per mans fines col·locada,
 un mirar sense neguit,
 una boca enriolada.
 Record d'un dia vernal
 en la taula del goig líric,
 fruit del consorci amical
 cercant el contacte empíric.
 Roja flor ardent i flairosa
 com un desig novençà,
 com una flama ardorosa
 que crema tot el que hi ha.
 Jo et guardaré com imatge
 d'un jorn que vencé el destí,
 tu seràs el meu guiatge,
 quan em senti defallir.

MIQUEL QUEROL
 Barcelona, novembre 1937

MIQUEL QUEROL
 Ulldecona, 14 maig 1940